

*Семейството е там, където е домът.
Домът е там, където човек се чувства добре.*

Здравейте! Аз съм П. и живея в Розовата къща с още шест деца. Дойдох тук преди известно време, когато навън беше още студено. Преди живеях на друго място, където имаше много повече деца, та като пристигнах, ми се стори малко тихо. С радост открих, че в Розовата къща всеки от нас си има собствена стая. Моята е на втория етаж. Там стоят всички мои играчки и аз си ги нареждам както на мен ми харесва. Имам си шкафче, където подреждам (е, с малко помощ, разбира се) дрехите си. М. ме научи, че някои от тях са за вкъщи, а други – за излизане. Отначало ми беше малко трудно да направя разлика между двете, но вече с абсолютна сигурност знам, кога кои дрехи да обличам.

Тук с децата „живеят“ и няколко лелки, които ни помагат за всичко, а също така и почистват къщата. Всяка от тях прекарва известно време с нас и после си тръгва, но хубавото е, че скоро се връща. Като видя, че някоя от тях си заминава, винаги я питам дали ще дойде утре пак и като ми обещае, се чувствам по-спокоен.

Сутрин, като се събудя, отивам в банята (ей, знаете ли, че тук, заедно с още две деца си имаме наша собствена баня?) и се измивам добре. След това си обличам домашните дрехи и отивам да закуся. Да си оправям леглото не е едно от най-любимите ми неща, но пък, когато е чисто и подредено, ми е много по-приятно! Отскоро ме научиха да почиствам пода в стаята си сам и мисля, че се справям все по-добре.

После отивам да видя дали не мога да помогна с нещо. Другите деца изглеждат много по-малки от мен, въпреки че някои от тях почти са ми връстници. Те имат нужда някой да ги храни. Когато пристигнах тук, всички до един се хранеха съвсем като бебетата (аз така и си ги наричам), но сега някои от тях могат да държат вече сами лъжицата и с малко помощ успяват...Е, поизцапват се мъничко, но после пък им обличат чисти дрешки! Напоследък забелязвам, че започват да порастват и се надявам, че ще станат големи като мен. В началото, когато дойдох, „бебетата“ не искаха да си играем, защото всеки си стоеше или в креватчето, или пък там, където са го сложили и си мислеше за свои си неща. Елате да ги видите сега: почти всички се движат насам-натам из игралната зала, закачат се един друг и огласяят стаята със смеха си.

След закуската се събираме в стаята за игри. Там има много играчки, пускат ни музика и е много приятно.

По-късно М. и В. слагат някои от „бебетата“ в количките им и отиват при техните лекари на преглед. Някой път пък, една лелка идва при тях и им помага да правят

някакви странни движения с ръцете и краката си. Всяка седмица идва Т., която учи всеки поотделно да говори. Не всички успяват, но като че ли напредват постепенно. Аз също не говоря много добре, но се старая и напоследък забелязвам, че и хората дето ме виждат за пръв път, като че ли ме разбират по-лесно. Друг път искам да обясня нещо, но не се получава и тогава наистина се ядосвам. Но пък в тези случаи винаги има някой до мен да ме успокои, че ако не бързам, ще успея да кажа онова, което искам.

Аз си имам книжка за оцветяване и фулмастри и вече почти не излизам от черните чертички на рисунките. Някои картинки стават толкова хубави, че ги закачаме на стената и така тя става шарена и красива, а аз съм много доволен от резултата и като дойде някой да ме види не се стърпявам да се похваля.

Като казах „да дойде някой“ се сетих: да не забравя да ви кажа, че моята сестра и нейният мъж идват от време - навреме при мен. Ужасно се радвам, когато дойдат да ме видят! Те ми носят разни лакомства, а последния път ми подариха нова тениска и панталони. Прекарваме си чудесно! Малко ми е тъжно, когато си тръгват, но те ми обещаваат, че ще дойдат пак и аз знам, че ще ги видя отново.

Това лято беше много интересно за мен, защото в Голямата жълта къща, където идват много деца от града, имаше най-различни неща за правене. Почти всеки ден ходех до там – голяма игра падна!

Научих се да пътувам сам с такси. Някой от Розовата къща се обажда по „алото“ (надявам се, разбирате за какво става въпрос) и идва една жълта кола. Казват ми къде да ме закара и така стигаме до Жълтата къща. Там пък някой ме посреща – и готово! Отначало ми беше много интересно да се придвижвам по този начин, но после обясних на М., че искам, ако може, някой да ме води до това място, защото исках да разглеждам какво има по пътя. И знаете ли – получи се! Започнахме да ходим пеша! Само ако знаете колко интересни места видях и вече знам къде, какво се намира. Направо е страхотно! Аз по принцип много обичам да се разхождам. Когато В. пазарува, винаги ходя с нея до супермаркета. Вече съм научил къде са щандовете с любимите ми лакомства.

Вече няколко пъти ме водиха да видя децата, с които живеех преди. Вълнувам се много, когато отивам там, защото това е мястото, където прекарах много време. НО! Винаги преди да тръгнем, искам да ми обещаат, че вечерта ще се върна у дома - в Розовата къща и ще мога да си спя в моето легло.

А знаете ли какво пък направихме в двора, зад къщи? Никога не бях виждал такова нещо! Отначало просто ми обясниха, че ще направим градината по-хубава и аз, разбира се, поисках да помогна. После докараха дървени греди, стари автомобилни гуми и още какви ли не неща. И като се започна едно пренасяне, едно сглобяване,

едно боядисване. Много съм доволен, защото работих наедно с големите и всеки път ме хвалеха, колко добре се справям! Сега наричат това място „Сензорна градина“, не че знам какво означава, но с другите деца се чувстваме страхотно тук. Когато вятърът подухва, странните висулки, които закачихме по дървената беседка издават различни приятни звуци или пък блестят и си сменят цветовете. Аз си открих нещо, което ми доставя огромно удоволствие – на едно място има поставен един по-особен прах (научиха ме, че се казва пясък), който е много приятен за пипане и много ми харесва да си играя с него. Показаха ми, как мога да го пълня в една малка пластмасова кофичка с лопатка и после, като го обърна и извадя кофичката, става „къща“! Вземам си от гладките шарени камъчета и мидичките, които са наредени в градината и ги редя около „къщата“. Е, направо е страхотно!

Това лято ходих на едно далечно място заедно с децата, с които се забавляваме в Голямата жълта къща. Беше невероятно приключение. Возихме се в един огромен бял автобус. Разглеждахме места, които никога не бях посещавал до сега.

Най-голямата новина е, че утре тръгваме на пътешествие с бебетата от Розовата къща. Отиваме в Трявна. Това място го знам, защото вече сме ходили там. Казаха ми, че ще останем „една седмица“ – значи ще спя в друго легло за известно време. Разрешиха ми да си взема любимата кола и съм много щастлив, защото тя ми напомня за моята стая тук и така се чувствам по-спокоен.

Аз вече ще приключвам, защото трябва да си приготвя багажа за пътуването. М. ще ми помогне да не забравя нещо, защото е много важно да имам достатъчно дрехи, когато съм далеч от къщи.

Поздрави:

П.

P.S. Забравих да ви кажа нещо много важно: като се върнем от Трявна, тръгвам на училище! Ще ме научат да готвя! И бебетата ще посещават техните си „училища“. Страхно ми е любопитно да разбера на какви интересни неща ще ги научат там.

**Записано със скромния принос на Диана Георгиева,
Ръководител на Център за настаняване от семеен тип, гр. Русе**

